

BORSSZEM JANKÓ

KÁNIKULAI ÁLOM.

Az a sötét álom hagyján, de ez a lidéreznyomás!

A hazatért hősök.

ÁT újra itthon vagytok Boszniából!
Hajh! de nem úgy a mint elmentetek!
A szerető kéz könyvtől ázva ápol,
Rokon barát, együtt sir veletek.
Pedig a harczból sebbel visszatért hőst
Siratni nem szokás! ünneplik azt;
»Jer! mondják, homlokára a babért kösd!«
Nektek babér helyett adnak bús vigaszt!

Pedig ti is hősök, dicsők valátok!
A zord halállal szembe néztetek!
Minden borzalmival csapott reátok,
S ti sziklaként álltátok helyetek.
Mért nem fogadnak hát nagy ünnepélylyel,
A mint hősökhöz illik, díszesen?
Mért lopnak haza titkon, néma éjjel?
Elrejtve, hogy ne tudja senkisé?

S ti is, miért nem jöttök büszke szívvvel?
Öröm helyett mért fáj *nektek* is a seb?
Hisz érdem az! — arannyal, kincsesel ér fel,
S nincs földi jó, mely annál édesebb!
Oh! mily viszás rend! Győztünk! ez van írva,
S szégyellős búval jönnek hőseink;
S diadal-zaj helyett fogadjuk sirva,
S *némán* zokog, ki reájuk tekint.

S nem kérdi senki és nem kéri senki,
»Mondjátok el a hőstettek sorát!
A harcot, mely dicsőségtetek zengi,
Hadd irigyelje idegen s barát!«
Nem! — senki sem szól! senki sem kíváncsi!
Ugy fekszik a hős, mint egy nagy beteg:
Megesókolják halvány, kiszáradt arczat,
És azt susogják: gyógyulj és — feledj!

A Piperger ur naplójából.

Eszék, aug. 11. Philippovics tábornagy ur ma telegráfon kérte ki az okkupációban leendő közreműködésemet. Holnap indulok Bródba, csak várom, hogy Szegedről Bakay Nándor megküldje a tizenöt nyüstű finoman sodrott köteleket, (ötszáz métert,) melyekért e perczen táviratoztam. Velem utaz a Hundlfanger Fránczi, meg a Ziehfestan Náczerl. Uti könyvtáram: »A hóhér kötele«, Jókai »Szép Mihál«-ja és Schleppsabel Feldzeugmeister »Höhere Taktik«-ja.

*

Magláj, aug. 14. Ma tizenöt executio volt. A bosnyákokkal meg vagyok elégedve. Igazán, mintha mind akasztófára termett volna. A hurkot könnyen állják, a nyakacsigájok enged, akár a parancsolat. Kedvtelés őket aggatni. Ma egyet azért akasztottunk föl, mert nem volt nadrágja; a statárium kiderítette róla, hogy sansculotte. Egyet pedig azért, mert mezitláb volt. Ez kétségtelen bizonyíték, hogy a gróf Chorinsky hadnagy csizmáit ő lopta el s mivel csak éjjel az ágyban merte viselni, azért járt nappal puczer talppal.

*

Zsepce, aug. 15. Viszket a tenyerünk a hadzsi Loja tarkójára. Milyen fogás eshetik azon! Szeretném én megtánczoltatni azt a tánczoló dervist a bitó zsámolyán; tudom, forogna vele a világ. De nem meldolja magát; nem tudja a barbár, mi a Vorschrift. De azért

ami időm maradt ma a műtéteken kívül, nem csináltam mást, mint zsineget sodortam az ő gégégéjére. Fránczi és Náczl is lelkesedtek erősen; ők a csigát fényesítették és kenték.

*

Viszoka, aug. 16. Ma volt egy olyan akasztásom, a milyen még soha. Majd mi fulladtunk meg a nevetéstől. Egy svadronnyal a hegyek közt portyázva, valami bosnyákokat láttunk a kövek közt guggolni. Mikor odaértünk erősen szoritotta a nadrágszíját. A nadrágszíját szoritani tudvalevőleg Empörung. Halálra ítéltük. De mire akasszuk föl? Sehol fű, fa ezen a sziklás tájékon. Csak legalább egy kutágasra akadunk volna, de az sem volt. Ekkor leszól egy vén kikentbajuszú őrmester a nyeregből: »Hozzátok ide a szegény ördögöt; majd megtartom én.« S óriási kacaj közt odakötöttem az eleven bitó vállára, a karabinja mellé a lázadót. Igaz, ma leittuk magunkat. Fölszabadítottam a két inasomat, mert magam nem győzőm a mesterséget. Lukedlinek hat privadiner szerződöttem. Magam is avánzsirozok; mihelyt bevezesszük Szerajevót, városi hóhéruknak nevez ki a Landeskommandirender.

Berlinből.

Arra az okkupációra biz én csak *secunda classis* irnék a vörös plajbásszal.

Moltke,

a vén professzor.

MAGLÁJBÓL.

Az ötvenezer forint sarcot ezekre vetette ki Philippovics báró.

Apró hírek.

‡ **Sachsenspiegel.** Rosz idők járnak a bak-szászokra. Még csak nem is hét, hanem csak öt sváb indul a Tiszavadászatra, élő bizonyságul azon bibliai mondásnak: »Sok van kijelölve, de csak kevés megválasztva.« Hogy mennyire megspontek a szászok, látszik abból is, hogy Nagy Szebent már is Nagy Szeppennek ejtik ki és Szász Régen nevét Szász Volt Régenre akarják átváltoztatni.

* * *

☞ **Steinacker Üdön** urról, az önkénytes szászról is meg kell emlékeznünk, mellett önkénytelen bucsut vett a közélettől. Ezt az urat Medgye en a szászok buktatták meg, Brassóban meg a magyarok. Tán sikerülne őt a jövő választásnál rábírní, hogy

Szebenben föllépjen szász programmal, hogy ott is a magyar ellenjelöltet válasszák meg.

* * *

© **Hadzi Loja** ajánlotta a török miniszteriumnak, hogy nevezzék őt ki Bosznia kormányzójának, majd ő megvédelmezi az országot. Mire ez azt felelte: nem evett hadzsiszt, hogy elfogadja ezt a gyanus lojálitást.

* * *

* **A Váza** ezred is elmegy Budapestről. Hej sok szép virágszál siratja ezt a vázát.

* * *

+ **A héten** tartották a zsidók Jeruzsálem elpusztulásának emlékűnnepét. Istóczy Győző ur mint halljuk meghatott szívvel gyászolta ama nagy szerencsétlenséget.

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Mandják, hoid habarék azért vesztette sok kerület, mert tartozták kozá conservatívek. Pedig az nincs van ógy, megfordítva, lett volna naid szerencse minden habarékos követnek, ha tartozta volna ma a r a d ó párthoz.

*

Erdélyi románok pületikja csak passiv, de a szászoké már bankrott.

*

A generál graf Czopári jelenti, hoid moszájt neki mogát visszahuzni élelmezés miata. Igazán örölmöm magamat, hoid nem halálozás miata.

*

Nem is csodálnám, ha okopáczió nem sikerülne, nika masérozák Boszniába ros uton. Nekem monta egy geregrafus, hoid Szerajevoba vezet legrövideb ot Belgrádon át.

*

Alvasom, hoid van most Ausztriába a Vilmos sászár meg az Eugenia. A rex meg az ex. Csakhoid az Eugenie keresi a fiának feleség, öreg Vilmos meg mogának egészség.

*

A gürtügök okorják szoltánnak sinálni szamodás meg nem kapott verés miata és hoid irhassák meg, kérih hozzá Kréta.

*

Teszi voloki engemet figyelmes, hoid a Nina, a pápai államtitkárnak a neve nő. Meglásd, mandom én ara hozzá, egy év molva majd nemcsak a neve, de hire is nő.

*

Saknak nem teczik, hoid moszkák mozogják Azsiába és mondják, nyujtózkodjon csak adig meddig ér a takaró, —

Forcsa okaskodás, hiszen egész föld jó takaró. Nem! moszka fogja terjeszkedni adig, mig el nem éri angolus takarodó.

*

Mast olvasom, hoid moszka szeretné Afghanistán fúvárosát Kábult, de ángolus nem kábult, hoid asztot hadja foglalni el.

ORVOSTUDOMÁNY.

Az „Egyetértés“ aug. 14-iki (223-ik) számában következőkép siratja el valaki a Rohicsen közelébb elhunyt B—y bárót: „Hívtuk a hangversenybe, de ő csak más napra ígérkezett, mivel, — ugymond, — pihenésre van szüksége, egyszersmind *alfelére ütvén*, mondá, hogy baja újra megújult, de különben jókedvű volt.“

Az ilyet olvasva, önkénytelenül virgácsot kívánunk e sorok jelés stílyisztájának ama helyére, hova a nemes báró ütött magának.

EXPLÓZIÓ.

— Uram isten, otthon mit szólnak majd ehhez?

— *Freiwilliger*, egy hónapi *Dunkelarrest*, ha *Civil-Bagage* ezt megtudja.

NYELVÉSZET.

(Melegen ajánlatik a »Nyelvőr« figyelmébe.)

Falezolják (vorlesen) a bakákat:

KAPITÁNY: Johán Kovács:

ŐRMESTER: Schon fort!

KAPITÁNY: Paul Nagy!

ŐRMESTER: Schon fort!

KÜZEMBER JÓZSEF VARGA: (Odasug a melletteállónak.) No testvér, má csak magam is elsomfordálok.

(Ez az elsomfordálni ige eredete.)

Szent énekek.

— Danolják keserves kinjokban szalézi szent Ferenczhez, az újságírók pátrónusához, a journalisták. —

I. Tárgy-inség idején.

Óh Ferencz, te a sajtónak
 Patrónusa, védelme:
 Fenekén a szakajtónak
 Rejlíklapom élelme.
 Mind keresek, de hiába,
 Nincs mit küldjek a nyomdába.

*

Itt az olló jobb kezemben,
 Bal kezemben czeruza:
 Kutatgatók keservemben,
 Ide nézek, majd oda.
 Mit érnek a kutatások —
 Anyagot csak nem találok.

*

Három és fél hasáb ásit
 Nagy éhesen most redm,
 A lap nem vár és hasábit
 Mivel tömjem, szent atyám?
 Mert amiket rejt e nagy kas,
 Isten úgy se, mind unalmas.

*

Nyakamon a szedő-gyerek,
 Kéziratot kunyorál.
 Csak kutatok, csak keresek —
 Ah, szemem mit sem talál.
 Szörnyűséges állapot ez,
 Mikor elfogyott a potyész.

II. Mikor nincs hirdetés.

Hej szalézi szent Ferencz,
 Csak sok hirdetőt teremts!
 És meglátod, hogy a lapon
 Katholikus szent alapon
 Fog megállni —
 Csak bőven kell inszerálni!

Kohn és Lévi s Pethkelesz
 Ha hirdetnek: tele lesz
 Másfél hasáb. Hajh, de mi ez
 A lap roppant költségihez?!
 S mégis, Ferencz —
 Legjobb a zsidó inszerens.

Már most szentem, helyre állj,
 Mond a nyájnak: »Inszerádj!«
 Hogy a lapom haladhasson
 Melléklete dagadhasson
 És így, hidd el —
 Megküzdünk a deficizittel.

III. Correctura-olvasáskor.

Csak most segíts, szalézi szent Ferenczem,
 Kis fél órára csak
 Engedj figyelmesen hibát keresnem:
 A hiba szörny-salak.

A „Budapesti Közlöny“

aug. 14-iki számában elfelejtette hozni a következő okiratot:

Sopron város közönsége 714 o. é. szavazattal támogatta a magyar közoktatásügyet, mi is azzal hozatik nyilvánosságra, hogy a nevezett közönségnek a vallás és közoktatásügyi m. k. miniszterium köszönetét fejezte ki hazafias tetteért

TREFORT ÁGOSTON s. k.

RHINOPLASZTIKA.

Szüles Pátri barátunk bizonyosan csak azért ment Fölvinczre követjelöltnek,

hogy hosszú orral jöhessen vissza.

TÁVIRATOK A HARCZTÉRRŐL.

Jájca, aug. 10. Würtemberg herczeg hadteste ma teljes diadalt aratott az ellenség fölött. Csapataink igen jól tartották magokat, különösen a 7-ik ezred, mely 9 óra hosszat volt kitéve a tizezernyi ellenség gyilkos tüzének. Veszteségünk 3 halott, 11 sebesült.

Zepcse, aug. 11. Az eddigi tudósításokból kimaradt ama tengeri ütközetnek jelentése, melyet Tegetthoff tábornok a tengeri földön vívott és (a Tegetthoffok szerencsések e tekintetben) fényesen megnyert. A győztes folyamodott a »tengeri hős« címért, melyet valamint a tengeri nagyi rangot meg is kap.

Gracsanicza, aug. 13. Szapáry gróf hadtestével egész a tuzlai szorosig nyomult előre, de látván, hogy ez oly szoros: az ember ott hagyná a bőrét míg átjutna,

ismét visszavonult. Utólagosan arról értesülünk, hogy gróf Szapáry elhatározására egy tizenkétezernyi fölkelő sereg, mely visszavonulását veszélyeztette, szintén birt némi befolyással.

Dobaj, aug. 14. Szapáry altábornagynak sikerült egy igen ügyes hadicsellel az ellenséget kicsalni a mult-kori táviratunkban jelzett veszélyes állásaiból. Ugyanis egész csendben otthagyta Gracsaniczát és visszavonult Dobajba. Az ügyetlen ellenség még meg is támadta őket, mi által katonáink lépéseit siettetve csak előmozdította tervünk kivitelét.

Fő hadiszállás Vizokán, aug. 17-én. Feladatunk kivitelében rendkívül gátolva vagyunk a boszniai hegyek által. Különösen veszélyesek a szurony-, kard- és kés-hegyek.

AZ OKKUPÁCZIÓ KULTURÁJA.

Urak és nem urak.

A BUDAPESTI kereskedelmi akadémia közelébb kiadott programjában közölve van az intézet személyzete is, még pedig következő finom osztályozással: A vezérlő bizottsági Elnök: Weisz Bernát F. **ur** kir. tanácsos. Aztán következik huszonnégy bizottsági tag. Aebly Adolf **ur**, Brüll Miksa **ur**, Deutsch Simon **ur**, szóval mindegy szálíg **ur**. Aztán jön az igazgató; ez már csak Lewin Jakab, ugyszintén az egész tanári kar, de többé egy **ur** sincs az egész truppan. Erkláret es Graf Oerindur !!

Nyilatkozat.

Minden félreértés kikerülése végett e helyen kijelentem, hogy ama férfit ki oly szerencsével képviselte a pápát a kissingeri alkudozásoknál, nem én vagyok, hanem kollégám, Masella bibornok.

Ráth Károly,
pápai képviselő.

A fajsulyt a víz szerint mérjük meg: egy font higany p. 15-ör nehezebb mint egy font víz.

*

A borsesz szintelen kék lánggal ég.

*

Hogy a keményítő tápláló, azt legjobban a pékinasokon észlelhetjük.

*

Ugy-e, maguk sem szeretnek egy éretlen mákfejjel szóba állani?

*

Micipsa, Numidia királya, ha nem születik, azt sem érdemelte volna meg, hogy nevét a történelem följegyezze.

*

Tapasztaltam, hogy ez osztály növendékei ezclött idősebbek voltak, miből világosan kitünik, hogy a hajdani ifjuság vénebb volt a mostaninál.

JOURNALISTIKA.

Tedvesz Fojdó bácsi.

Télem, ne haladudjét med lám, hogy medint altal-
matlantodom, de a »Nemzeti Híjlap«-ban ismét atadtam
valami fulcza hisztóliála. Moszt nem pátoszostodtam
a papa ujszádai tözt, hanem edészen ájtatlanul jutottam
a »Nemzeti Tisz Lap«-hoz. Tivettem az isztolai tatalék-
pénztájból ed hálomtlajczálos tótéctét és a szatáczné-
val hozattam lajta álpátutlot a tlájlzleltül. Jaj beh ölö-
meszt szopogattam! De méd százzszol ölömeszthebb olvasz-
gattam azt a ticzite tisz dalab »Nemzeti Tisz Lap«-ot,
a mibe bele vót czinálva a tutol. Ezt olvasztam ni benne:

»**Marodeurök-et** csinált az ujságírás réme,
a kérlelhetetlen és bosszantó sajtóhiba szegény
maródi katonáinkból, kikről esti lapunkban azt
irtuk volt, hogy az éjjel Budapestre érkeznek.
Ne vegyék rosz néven és bocsássanak meg
Guttenberg tanítványainak, kik szintén alávetvék
annak az »emberi dolog«-nak, melynek tévedés
a neve.«

Jaj isztentém, de fájhat azotnak a szedén Dut-
tenbejd-tanítványotnat a háta! Az idaz, hogy mintet
apjó tanítványotat isz medlat néha a hátunt alatt a
tanító bácsi, ha loszajtodunt; de annyit méd sze lat lá
szoha, mint azot a tetetlen ujszádilót a Duttentbejd-ta-
nitv nyotéla. Pedid azot nem isz loszajtodnat. Például
moszt isz jó l tiszdetét, a mit ed muntatálsz jó l med-
ilt, hogy: »marodeur«, a mi nem czat azt teszi, hod
czunya zátmányoló, hanem azt isz, hod szedény hátla-
maladt »majódi« tatona. Dehát moszt a »Nemzeti Híj-
lap« szeltesztőszéde ugy jált, mint nemlég Czintalan
Laczi az isztójában; mitoj a tanító bácsi téldezte tőle:

hány hálomszol hálom, jó l medfelelt: tilencz, de mind-
jált titollidálta madát loszszul: »Médsze télem, tizen-
tettő.« A tanító bácsi letéjdepeltette a tisz osztobát, a
mélt nem tudja az egyszelegyet.

Tedvesz Fojdó báczinat tezeit czótolva maladot
hű tisz olvaszója

Vigyázó Dani.

A NEMZETI színházban Basch ur jelesül produkálta a gene-
ral Bascht s a »Zenészteti Lexikon« második kiadásában
bizonyosan róla fogják nevezni a tábornoki alhangot.

— Jól mulatott ön a »Csók« tegnapi előadásán?
— Ne Kutassa uram!

A népszínház ezeregyedik éjszakáján a »Jeremiás
siralmai« t fogják fölfrissíteni. Mért nem? Ha a fő premiè-
re en megjárta, mi okbul ne válnék be most a mille-premièren.

— **Tündérlak Magyarországon.** —

(A sültkappan jelenet alatt.)

— Tudja ön, hogy Soldosné asszonynak és Tamásinak
e jelenet alatt nem sugnak?

— Hisz az régi dolog. De bárcsak sugnának.
— Ugyan miért?
— Hogy legalább a sugót értenők.

— Hát aztán igazán esznek?
— Persze, hogyne ennének.
— Csak azért kérdeztem, mert azt hittem, hogy ha
igazán ennének, jobban lehetne érteni a szavokat.

Parturient montes, nascetur ridiculus mus.

Pártoskodván a hegyen, születik a radikalizmus.

In vitum qui servat, idem facit occidenti.

Ki az életben szolgál, ugyanazt cselekszi a halálban.

Titán Laczi a koronában.

Kaczej ne fojts! Én sem fojtalak el.

»A rossz szomszéd« megjelent külön lenyomatban. Impression à chambre séparée. Oh Chambronne, exprimáld, a mit Hugo Károly adott szádba a »Misera-belais«-ban.

Neves Comenius, a homeri kaczej helikónyi istene!

De te hullasd könyeid nektárját, Melone-pomme, muzsák fejedelemasszonya. Zokogj a »Fővárosi Lapok« és Gyulai Pál Cornelius Nepotizmusa fölött.

Ugy-e pirul szent árnyad, telephon nagy föltalálója, Franklin Leo, hogy czéged alatt úzik ez impatent comunardságot?

S ugy-e, Cicerone, te is kothurnusodba rejtéd fontos arcod, hogy a te betüiddel nyomják ki a törpéket s nyomják el az a »Nagy szellemek«-et.

Hah, vándoroljunk ki az anthropolog kannibálok közzé, Ausztriába; inkább az ő gyomruk legyen hamvedrünk, mint hogy itt a Szemle s a Lapok, e két Baálám-szobor tüzes bendőjében nagyságunkat megegye az auto da fene.

Pauli, lére csibuk, kapucziner óné haut und »Petőfi-társaság Lapja«.

Vásári kép.

Csöddül a nép; telik a vásár; hahotája eget ver.
Egy majom ott tánczol s nézi ezernyi majom.

*

A szerény.

Firtatod egyre szerény voltod. Biz' furcsa szerénység!
Mert a szerénységgel soh'se hivalg a szerény.

*

Egy termékeny írónak.

Elhiszem én, hogy egész erdő telik irataidból.
Mert csakis erdőben lehetek ennyi vadat!

*

A nagyságos urnak.

Czimeredet mutatod s henczegezz, nagyságos uracskám!
Lásd az ökör csak ökör, nemde, ha czimeres is?!

*

Romlott erkölcs.

Óh haladás dölyfös kora! óh erkölcstelen erkölcs!
A pirosító dísz s szégyen az elpirulás!

*

Egy paphoz.

Szörnyen buzgó volt óh pap! minap a te beszéded
Tőle a buzgóság nyomta le hivedet.

*

A tisztakezü.

Tiszta-kezűséggel hivalgsz te, akármí gyanu ér.
Tiszta-kezü vagy, mert egyre »mosod kezedet«!

Régiség.

(Nagyidai lelet.)

A KÉT ÁRVA.

— Beszély. —

Irta: Obesenyák Lajos.

(Megjelent a »Rozsnói Híradó« ez évi július 21-iki és 28-iki számaiban; különben alapos gyanúporral lehet élni, hogy ez csak műfordítás a csetinyei »Czrnagrec« nevű fekete hegy-mőgi lap tárczája után.)

Az intrádát így fujja egy tábornoki alhang:

Honunk egy vadregényes vidéke az, a honnan elbeszélsemnek fonalát tova vezetni szándékom.

Épen hajnallik. A sötét hegyek völgyekkel váltakozó láncza felett egész pompájában ott rezg az auróra, bucsut mondván az alatta ásitva ébredő természetnek, már halványodni kezd, s mintha helyt engedne a láthatár felől szétterülő pírnak, udvariasan elmosódik. — Világos lett. A nap kibontakozik a távol ködfátyolából, varázsmosolya végigsimulva hegyen völgyön, bibor ajkít a regg harmatjába fűrösztí.

Megszóllal lassanként a lombzat lakóinak üdvözlő dala, s számtalan változatokban végigrezgve a rengetegen, egy-egy gerle barátságos turbékolásával elegyül, mit a vígan lejtő hegyi patak csörgése fűszerez.

A távol ösvényen, mely az erdő tömkelegében mindinkább elvész: egy női alak halad lassan előre, nem uri, de szegény nőt ösmerünk fel benne. Karján egy csecsemő panaszkodik, míg hátát egy ócska teherhordó kas görnyeztí. Csitítva élő terhét, megmégáll egy bokor mellett, törve annak ágából egy lombocskát, oda nyújtja a kis elégedetlennek. Ugy látszik, hogy a viruló természetet a gyógyszere használt; mert a gyermek arcvonásai lassanként szabályosodnak, piczi árcocskáján egy-egy mosoly lopódzik végig, s szeméi a galy zöldjében bámulva elmerülnek.

E nő a hegytővén unatkozó magános házikó lakója.

*

(De nem zöngetjük, tovább az egészszet a maga együgyűségében, csak a legbolondabbját kózzuk ide.)

*

A zaj, mely itt hangzik, egy vadászcsoporthoz enged következtetni, s csakugyan! Egy éltes ur, kinek sűrű bajszát környezte arcvonásai jó szívre utalnak, s utánna könnyű vadászruhába öltözött kísérlet lépdel a fák közt előre.

*

Egy nap, a midőn e szegény nő az erdőbe rándult, föltette magában, hogy miután a gyakran látogatott reng-teg termése a napontai szedések által megsoványodott...

*

A nagy ur egy kis pityergő gyermeket tartva karján, kivánsi szemek özöne által kísérve a kastély felé ment.

*

Évek folytak el a történet után, s a két játszótárs már sarjadzóvá lett. — Margitnál, ki gondosan neveltetett, a női szépség előhírnökei szívjósággal és nyájas modorral párosultak.

*

Személyesen utazott Bécsbe. Könyvek közt kért bocsánatot a két testvértől, s midőn e jelenet a legünnepélyesebb fokát érte

el, egy mellékszoba ajtaját nyitva meg, Zsoltot vezette elő, ki a vezényszót sem várva be, Margit nyakába borult, s pár nap múlva annak szeretetreméltó férje lett.

Boldogul érezte magát Margit a derék Zsolt oldalán, s a sors által ejtett seb is a csinos férj és jó testvér közepett lassanként beheggedt.

Gyulának se volt panassza, mert nem sokára nővére férjhezmenetele után, hazánk fővárosában alkalmazást kapott, s mint önálló derék orvos talált magának szintén szép feleséget és meleg kandallót.

*

(Eddig volna a nevetnivaló. De az egész igazán nem az. 'Ο μύθος δηλοί, hogy vidéki lapjaink jó része szégyenletes gyalóság s' akárhány szerkesztőségben nemcsak hogy nincsenek tollfogható s legalább az izlés rudimentumaival bíró emberek, de még olyanok sem, a kik nyomába léphetnének akármilyen népis-kolai tanulóknak. Ezért a tisztelt redaktor és munkatárs urak hetven perzentjét egész komolyan figyelmeztetjük, hogy az elemi iskolai beiratások jövő szeptember elsején kezdődnek s tartanak tízedikéig. Későbbben jövőket csak fölvételi vizsgálat után matrikulálnak be s ezt jó tudni.)

Árjegyzéke azon tárgyaknak, melyek F. A. kereskedelmi meghatalmazott, bor-és szeszszital tőzsdei ügynök, s az első magyar szőlőszeti, borászati, pezsgő, sör, cognák, szikviz és likörgyártási képviselőség alapítója általi; — Ausztriát, Német-, Angol-, Francia és Olaszországot e szak tanulmányozása végett beutazván; — egyenesen a készítőből megrendelhetők.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Mercurius. Nem rossz bohóságok. — A conserv-poézis több műfremeke van már gyűjteményes szekrényünkben; az »1878-iki választási emléke« azonban új fogás. Köszönjük, de igazán nem tudjuk meg, nevetni vagy számközni kell-e ezeken a hóbertosságonkon. — Egy olvasó. (Hmn.) Szerelmes szívek produkálnak külön stilisztikai nevetnivalókat is. — B. K. (Bpst.) Rég mondjuk, hogy ön jeles kathedrai philosoph, s még sem akarja elhinni, mert pár hét óta nem került önre a sor. Vigasztalódjék, legyen türelmes s fogadja újból bámulatunkat. — Olmos fűtykős. Ez már idejét multá, de másszor szívesen látjuk, ha beuzza az ajtónkat. — Pipaszár. Hol muszáj azokra nevetni? — Bekkik. Azért, a mit e bolond gombáért póstai stróf fejben fizettünk, kaphattunk volna pírgridi szárvas gombát is — H. K. (N.-Kll.) Nem rossz. — G. B. (Ltny.) A letényei választás, L. Gy. és T. V. urak regestáit megénekelte már az egész sajtó. Mi különben sem szívesen foglalkozunk ilyen apró szentek ágaskodásaival. — H. A. (Bpst.) Ön beküldte hozzánk a »Mamelukok albuma« második füzetét, melynek 51-ik lapján F—k M—a a »Borsszem Jankó« valamelyik régebbi folyamából, a Klió egy genialis képe után körülbelül vonásról-vonásra van leábrázolva. S ön ezt a képet valószínűleg azért közölte velünk, hogy mi majd azért haragudjunk. Roppantul tévedt. Csak mosolyogtunk rajta s meggondoltuk, hogy kár volt rá vesztegetni az autographikus papírt s az atramentum chemieumot. Ha a »Mamelukok Albuma« szerkesztésége annak idején értesít bennünket, szívesen előkerestettük volna a pallásról a clichét, melyből kivéhetnék volna a szükséges részt. B. J. nem szükmarkuskodik a viecezel; jusson belőle annak is, a ki a nélkül szükölködik.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.